

SOPA DE CABRA
30 ANYS - 3 CIUTATS
LONDRES-MADRID-BARCELONA

CULTURA

SOPA DE CABRA

«Formem part de la banda sonora de la vida de molta gent»

Sopa de Cabra presenta un vi, “Bona nit, malparits”; fa una gira per festivals del país i celebra el seu 30è aniversari amb dos concerts a Barcelona, un a Madrid i un a Londres. Parlem amb Gerard Quintana (veu) i Josep Thió (guitarra).

Entrevista d'Àlex Milian

Aquest estiu fan una gira amb nou concerts, dels quals ja n'han fet tres i els en queden sis; després quatre concerts a grans ciutats —Londres, Madrid i Barcelona—; a l'abril van fer un concert sorpresa i de petit format a Lleida i ara presenten un vi. Sopa de Cabra fa el que li ve de gust i quan li ve de gust?

—GERARD QUINTANA: Mirem de fer les coses a un ritme que fa uns anys semblava impossible per la inèrcia i per l'ansietat de la joventut i de l'entorn. Ara tenim

aquesta sensació que podem gaudir d'una altra manera del que fem. Amb una certa pressió, que ens posem nosaltres mateixos i que també ens posen des de fora, per respondre i superar les expectatives que la gent ha anat acumulant al llarg dels anys. Formem part de la banda sonora de la vida de molta gent i això implica una responsabilitat. Però al mateix temps amb la sensació que tampoc has de demostrar que tens dret a fer aquesta feina, perquè ja l'has fet durant molt temps. És una altra actitud.

→

→ JOSEP THIÓ: Hem fet una aposta per tocar en festivals. Has de pensar en quins llocs vols tocar i com. Abans érem un grup que contractaven molt en festes majors i ara som un grup que creiem que està molt bé en aquest altre tipus de format. I s'han de fomentar els festivals, perquè ennobleixen la posada en escena dels artistes; es cuida. Quan vas a festes majors, sovint hi ha problemes –que si els equips, que si cal compartir escenari– que fan més difícil la feina dels artistes. Hi ha d'haver moments per a cada cosa, també per la festa, però poder triar els espais i com es tracta la gira és important.

—Si més no, poden triar.

—G. QUINTANA: Està bé que hi hagi la festa i que la música es posi al servei de la festa, però també està bé la festa, de tant en tant.

—Fins i tot van fer un concert sorpresa a Lleida, un concert de petit format al mercat de Cap Pont.

—J. THIÓ: Sí, vam repetir una mica –amb un format diferent– el que vam fer fa un any sobre l'oficina de turisme a Girona, al terrat sobre el riu i sobre la Rambla. Se'ns va proposar des de Lleida fer una acció com de guerrilla. Al contrari que en una gira amb molt personal, aquí vas amb la maleta a la mà, com qui diu, i fer aquesta actuació sorpresa al mercat va estar molt bé. Sempre és bonic tenir la gent així a un metre.

—I ara presenten un vi. No és més roquera la cervesa?

—G. QUINTANA: També té més gas. I per sortir a cantar... després fas rots.

—J. THIÓ: El rock s'apunta al que sigui.

—Per què un vi amb l'entranyable nom de "Bona nit, malparits!"?

—J. THIÓ: De fet és el Festival Sons del Món qui ho proposa, perquè ja porten molts anys fent maridatge entre música i vins de l'Empordà. Com aquest any fem 30 anys, ens van proposar fer un vi de Sopa de Cabra. Ens vam trobar amb la gent del celler La Vinyeta i ens vam posar a pensar què defineix el grup per poder elaborar un vi que respongui a les mateixes característiques. I ha esta maco, per-

GUSTAFE CHOOS

què és un celler jove, que recupera vinyes, que té la filosofia de tractar bé el vi...

—G. QUINTANA: Aquest és l'aspecte més interessant de tot plegat. Està bé que s'hagi fet el vi i fantàstic que el vi porti el nom del crit de guerra del grup, però visitar el lloc i veure i viure tot això és més interessant que, en principi, no et pots arribar a imaginar. El vi és molt antic a casa nostra...

—I més a l'Empordà: a Empúries ja es feia vi.

—G. QUINTANA: Exactament. Però durant molt de temps no es va deixar de banda, però sí que... el vi de l'Empordà era, com el Priorat, feia fred a l'estómac. Era popular, era fins i tot pobre i, de sobte, en aquest món global, on tot sembla que hagi de ser igual, aquesta cerca de l'especificitat, del que és propi, del que et fa distintiu capgira el món del vi. I coincideix amb un moment que la cuina, que fa uns anys era considerat un ofici de mala mort –brut, calorós i amb

mals horaris– ha esdevingut també un dels valors del nou país. Veure tot aquest procés, veure la recuperació de tota aquesta tradició –no deixa de ser una tradició molt antiga–, amb la suma del coneixement més científic de gent jove molt preparada, és una de les coses impactants, i importants, que estan passant a casa nostra.

—Quin celler ha fet el vi?

—G. QUINTANA: La Vinyeta, de Mollet de Peralada, a l'Alt Empordà.

—Han fet concerts a Lleida, Vila-real i Llívia. I ara faran Roses (23 de juliol), Vilanova (31 de juliol), Cambrils (6 d'agost), Porreres (12 d'agost) i Cap Roig (16 d'agost). Què faran als concerts: una barreja de Cercles, l'últim disc, i el millor d'aquests 30 anys?

—G. QUINTANA: Vam començar l'any amb tres concerts per presentar el disc de forma íntegra, tot sencer de dalt a baix, perquè sabíem que després, a l'estiu, hauríem d'obrir el repertori a tota la tra-

E CABRA 3 CIUTATS RID-BARCELONA

jectòria. Cada cop es fa més difícil perquè cada cop hi ha més cançons...

—**Si en volen tocar moltes de Cercles han d'anar retallant de les històriques...**

—G. QUINTANA: Al mateix temps volem tocar-ne de totes les èpoques. De la primera, del 86 al 1991 o 1992, molt d'acord amb aquell temps –més virulenta– i amb una actitud més de normalització lingüística entre cometes –de voler trencar tots aquells motllos que hi havia. De la segona, de recerca, i de la darrera etapa, des de *Nou* segurament. Ara som més això, el que estem fent els últims anys, però això no vol dir que no recuperem i que no anem a buscar altres cançons que la gent, i nosaltres mateixos, sabem que formen part de la memòria de molta gent. Tot això conforma un repertori que és viu, que va agafant nous matisos... L'altre dia provàvem noves cançons...

—J. THIÓ: Noves cançons antigues.

—**Cançons que fa anys que no toquen, és clar.**

—J. THIÓ: De fet és fàcil encabir-les-hi totes perquè tot just allarguem el repertori. Últimament estem més aviat generosos amb l'estona que passem a l'escenari...

—G. QUINTANA: Línia Springsteen: tres hores.

—J. THIÓ: No arribem encara a les tres però gairebé. No és massa complicat. Encabir totes les èpoques en un concert t'hi va portant. I també, durant la gira, t'ho vas trobant... Els repertoris no són mai estàtics; es van modificant.

—**Però us sentiu incòmodes perquè el públic demani també cançons antigues de l'etapa que anomenau virulenta?**

—G. QUINTANA: No, en absolut.

—J. THIÓ: I n'hi ha per triar. Si n'hi ha cap amb la qual no et sents massa còmode –que sempre passa, perquè amb el temps trobes que hi has perdut emoció– en tens d'altres que pots tocar.

—G. QUINTANA: Curiosament, les cançons de la primera etapa demanen

molta més energia a l'hora de tocar-les. Et demanen posar-ho tot i això també està bé. És un plaer cantar cançons com "El boig..." o "L'Empordà", però si només fòssim això estaríem jugant a ser el que vam ser. Així ara podem ser el que vam ser i ser el que som i mirar cap a on anem.

—**"Cap a on anem" vol dir preparació de nou disc?**

—G. QUINTANA: No ens ho hem plantejat. Estem treballant amb una idea de dos o tres anys vista. Sabem que haurem de prendre decisions però no les hem pres encara.

—J. THIÓ: No... I no sé si d'aquí a un any serà necessari que les prenguem perquè, en qualsevol cas, si hi hagués un altre treball de Sopa de Cabra, crec que no podria ser immediat... No ens hem d'enganyar. Només tenim aquest territori, més aviat curtet, on actuar i tampoc pots estar present de manera continuada.

—**Tenen por de saturar el seu públic?**

—J. THIÓ: És que si estàs dos anys en cartell, no pots estar-hi un tercer. És inevitable. I llavors et preguntes: al cap de quant pots tornar? Dos anys, tres? No val la pena escarrassar-s'hi perquè ja tindrem temps de parlar tranquil·lament d'aquí a un o dos anys.

—G. QUINTANA: Això ho fan les bandes joves també. Fan un any o un any i mig de pausa. Ara Els Catarres estan anunciant el final. Els Amics de les Arts fa un any que estan tancats, treballant, sense fer-se presents... Fa 25 o 30 anys no era així. Disc per any; disc per any; gira per any... i així durant pràcticament deu anys...

—J. THIÓ: No, van ser cinc anys però se't van fer molt llargs [riu]. De 1986 a 1991. Però és veritat que el 1992 i el 1993 també en vam fer. Set anys...

—**Però van component igualment, encara que no toqui?**

—J. THIÓ: Porta molta feina una gira. Encara que siguin només deu concerts, com aquest estiu, la veritat és que tens poc temps per fer altres coses i a mi no m'agrada treballar en composició si no tinc uns mesos per endavant. He de saber →

→ que m'hi puc dedicar, a això. De vegades tens dues setmanes que no tens res a fer. Però són dues setmanes, no dos mesos.

—G. QUINTANA: Això és com dir a un escriptor si està escrivint el seu següent llibre mentre fa la gira i la promoció del seu últim llibre. Diria que és impossible perquè l'estan interrompent cada cinc minuts. És una mica igual. Necessita el no-temps, que vol dir no hi ha límit...

—J. THIÓ: ... No he de fer res més que això.

—G. QUINTANA: És una qüestió mental.

—J. THIÓ: D'altra banda, també és una cosa que m'espanta, eh! És que l'únic que has de fer és això. Què terrible! Terrible en el sentit que tens la pressió de si et sortirà alguna cosa, no et sortirà res... Un moment molt delicat. Molt plaent, quan surten coses, i molt dur quan no.

—Després aniran de minigira a Barcelona, Londres i Madrid. Han explicat mai que el primer cop que van tocar a Madrid hi havia a primera fila el Rosendo, Los Rodríguez i d'altres músics madrilenys d'aquell moment. Va ser un bon comitè de benvinguda.

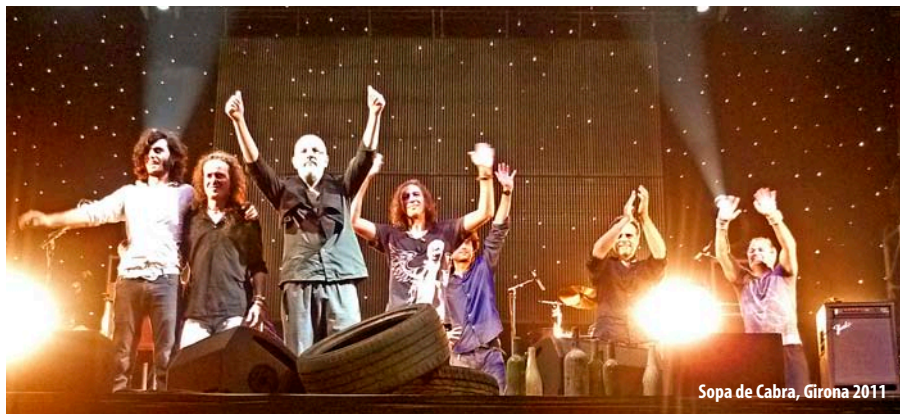
—G. QUINTANA: Sí, hi havia tot de músics que volien saber què passava... per curiositat, suposo.

—J. THIÓ: És una ciutat que viu molt més el rock —potser ara Barcelona s'ha fet així; jo, com no hi visc, no ho sé— i també és el caràcter de la gent d'allà.

—G. QUINTANA: És una ciutat més propera al rock. Barcelona sempre vol ser més moderna... i després resulta que vénen The Who i no poden tocar perquè no venen ni entrades... Que fort. En aquest sentit sí que hi havia aquesta mena de proximitat.

—Després hi van tocar molt?

—G. QUINTANA: Generacionalment hi havia un lligam, perquè als vuitanta la capital musical de l'Estat havia deixat de ser Barcelona i era Madrid. Fins i tot els músics que coneixíem d'aquí —en Quimi [Portet, d'El Último de la Fila], en Segarra [Carles Segarra, de Los Rebeldes], etc.— es vehiculaven a través d'allà.

—En aquell moment, Madrid absorbia El Último, Los Rebeldes, els grups gallecs, etc.

—J. THIÓ: Era el centre de gravetat d'aquest moviment dels anys vuitanta.

—G. QUINTANA: No el van estigmatitzar com al moviment d'aquí, encara que la *movida* tenia un suport brutal i moltes més subvencions: de part de l'alcalde Tierno Galván; de Ràdio 3; de Televisió Espanyola; de La Bola de Cristal... Però això ja és política. A nivell vivencial, ens era proper igual que la moguda anglesa i de Londres. Els grups que ens havien impactat eren grups que venien d'allà. En les generacions anteriors a la nostra, potser el pol era França —la *chanson*—, però nosaltres som fills de la revolució musical anglesa...

—El nom de "Sopa de Cabra" és Rolling Stones total. Era un disc dels Stones, tot i que heu perdut el "cap" de Sopa de cap de cabra...

—G. QUINTANA: Per això era molt interessant fer aquesta minigira Madrid-Barcelona-Londres... El que no pensàvem era que tocant a Londres tocaríem fora d'Europa.

—J. THIÓ: Europa continuarà sent Europa. No serà de la Unió Europea, però... va per llarg.

—Si més no, que l'economia superi el 'Brexit' i vengueu moltes entrades.

—G. QUINTANA: Està anant molt bé la venda d'entrades del concert de Londres.

—Enhorabona. És cert o no que, al començament, els Stones eren el referent dels Sopa?

—G. QUINTANA: Sí, era el referent. Era allò que ens ajuntava a tots els de la banda. Tot i que hi havia altres gustos i altres maneres d'entendre la música, aquest era l'element comú dels inicis.

—Si els Stones era el grup, Londres què seria?

—J. THIÓ: Els americans s'hi van posar molt en la música moderna, però els anglesos van ser els que van tenir la gràcia de reinventar i mesclar el *blues*, la cançó d'autor i la seva cançó popular. Van crear una nova música popular que va dominar tot el segle XX. Si et poses a dir noms, veus que la majoria són anglesos: Led Zepellin, Deep Purple, The Rolling Stones, The Beatles, The Who...

—G. QUINTANA: The Kinks...

—J. THIÓ: Bowie... Els que realment ens han marcat a nosaltres són els anglesos. Als EUA han sabut desenvolupar la indústria d'una manera impressionant, però la inventiva estava a Anglaterra.

—G. QUINTANA: Fins i tot el rock simfònic: Genesis, Pink Floyd.

—J. THIÓ: És la capital. És un pelegrinatge, és la nostra meca.

—D'una ciutat on no heu tocat mai a la sala que coneixeu més bé. L'últim d'aquesta minigira serà Barcelona, a Razzmatazz i a l'Auditori. Razzmatazz (abans Zeleste) és la sala on més heu tocat?

—J. THIÓ: Segur. Vam començar amb una presentació del primer disc a la Sala 2. Després vam fer els concerts del Ben Endins...

—G. QUINTANA: Abans vam fer la Sala Gran.

—J. THIÓ: Sí, i després, al 2000, però enmig vam tornar algun cop... Estem parlant d'uns nou o deu concerts. Era un lloc per anar-hi per la celebració. Ens feia il·lusió. I alhora volíem fer l'Auditori, on no hem tocat mai, per completar i poder fer els dos tipus de format (gent asseguda i gent dreta) que ens permeti arrodonir la celebració.

—Per molts anys! •